

זוהר היומי

זוהר בראשית – דף ע"א

פרשת נח

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (ס"ט ע"ב) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

אֲמַאי קָרִיב עוֹלָה. דְּהָא עוֹלָה לָא סְלֵקָא אֶלָּא בְּגִין הִרְהוּרָא דְּלִבָּא (דרעותא) וְנַח בְּמָה חָב. אֶלָּא נַח הִרְהַר וְאָמַר הָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גָזַר דִּינָא עַל עֲלָמָא דִּיתְחָרַב, דִּילְמָא בְּגִין דְּשׂוֹיב לִי כָּל זְכוּתָא פְּקַע לִי וְלֹא יִשְׁתָּאֵר לִי זְכוּ בְּעֲלָמָא. מִיָּד וַיִּכֶן נַח מִזְבֵּחַ לַיהוָה.

תרגום לעברית

פָּתַח וְאָמַר: וַיִּכֶן נַח מִזְבֵּחַ לַה' וַיִּקַּח מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִכָּל הָעוֹף הַטְּהוֹר וַיַּעַל עֹלֹת בְּמִזְבְּחוֹ. וַיִּכֶן נַח מִזְבֵּחַ - זֶהוּ הַמִּזְבֵּחַ שֶׁהַקָּרִיב בּוֹ אָדָם הִרְאִישׁוֹן. לָמָּה נַח הַקָּרִיב עוֹלָה, שֶׁהֲרִי עוֹלָה לֹא עוֹלָה אֶלָּא בְּשִׁבְלֵי הִרְהוּר וּרְצוֹן הַלֵּב, וְנַח בְּמָה חָטָא? אֶלָּא נַח הִרְהַר וְאָמַר: הֲרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גָזַר דִּין עַל הָעוֹלָם שִׁיִּחָרַב, אוֹלֵי מְשׁוּם שֶׁמִּצִּיל אוֹתִי פְּקַעָה כָּל זְכוּתִי וְלֹא תִשָּׂאֵר לִי זְכוּת בְּעוֹלָם? מִיָּד - וַיִּכֶן נַח מִזְבֵּחַ לַה'.

טקסט הזוהר

הַהוּא מִזְבֵּחַ דְּאֶקְרִיב בֵּיהּ אָדָם הִרְאִישׁוֹן הָוָה. אִי הָכִי אֲמַאי וַיִּכֶן. אֶלָּא בְּגִין דְּחִיבֵי עֲלָמָא גָרְמוּ דְּלֹא קָיִמָּא בְּדוּכְתִּיהּ. כִּיּוֹן דְּאֶתָּא נַח כְּתִיב בֵּיהּ וַיִּכֶן. וַיַּעַל עוֹלֹת עֲלֵת כְּתִיב חָדָא (הוּא). כְּתִיב, (ויקרא א) עוֹלָה הוּא אִשָּׁה רִיחַ נִיחַח לַיהוָה (לעולם עוֹלָה סְלֵקָא דְּכַר. אִי)

עוֹלָה סִלְקָא דְּכֹר וְלֹא סִלְקָא נּוֹקְבָא דְּכֹתִיב זְכָר תְּמִימִים יִקְרִיבֻנוּ. אֲמַאי כְּתִיב אִשָּׁה דְּהָא
אֵשׁ בְּעִי לְאַשְׁתַּכְחָא תַּמָּן.

תרגום לעברית

אותו מזבח שבו הקריב אדם הראשון היתה. אם כן, אז למה ויכן? אלא משום שרשעי
העולם גרמו שלא עמד במקומו. כיון שבא נח, כתוב בו ויכן. ויעל עלת, כתוב עלת,
אחד. כתוב (ויקרא א) עלה הוא אשה ריח ניחח לה' [לעולם עלה עולה זכר, אם] עולה
- עולה זכר ולא עולה נקבה, שכתוב זכר תממים יקריבנו. למה כתוב אשה, שהרי אש
צריכה להמצא שם?

טקסט הזוהר

אלא אף על גב דעולה אתקריב דכר. ולא תריה אתקריב. נוקבא לא בעיא לאתפרשא
מניה, אלא בה אתקריב בגין לחברא דא בדא. דסלקא נוקבא לגבי דכורא לאתחברא
כחדא. ואף על גב דאשה לשום אישים.

תרגום לעברית

אלא אף על גב שעולה נקרב זכר ולמקומה נקרב, הנקבה לא צריכה להפרד ממנו,
אלא עמה נקרב, בשביל לחבר זה עם זה. שעולה הנקבה אל הזכר להתחבר כאחד, ואף
על גב שאשה לשום אישים.

טקסט הזוהר

נח אצטריוה ליה למקרב עולה. דאיהו באתר דדכורא. עבד ליה קודשא בריה הוא
לאתחברא ולאעלאה בתיבה. ועל דא אקריב עולה. עולה הוא אשה. אש ה' דאתחבר
(בה) שמאלא בנוקבא. דהא (כל) נוקבא מסטרא דשמאלא קא אתיא ודכורא מסטרא

דימינא באַתדבקותא דא בַּדא. ובגין כַּךְ אַקרי נוקבא אַשה. אַשה קטירו דרחימו דאחיד
בַּה שְׁמאלא לְסלקא לָהּ לְעילא וּלְאַתְקשרא כַּחַדא. ובגין כַּךְ (ד'א כתיב) עולה הוא
אַשה. קטירו דדכר ונוקבא דא בַּדא:

תרגום לעברית

נח הָיָה צָרִיף לְהַקְרִיב עוֹלָה, שֶׁהוּא בַּמָּקוֹם שֶׁל הַזָּכֶר, עָשָׂה אוֹתוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְהַתְחַבֵּר וּלְהַכְנִס לַתִּבְּה, וְעַל זֶה הַקְרִיב עוֹלָה. עוֹלָה הוּא אִשָּׁה. אֵשׁ ה' . שֶׁהַתְחַבֵּר
[עמה] הַשְּׁמַאל בְּנִקְבָּה. שְׁהָרִי [כל] נִקְבָּה מִצַּד הַשְּׁמַאל בָּאָה, וְזָכֵר מִצַּד הַיָּמִין
בַּהַתְדַּבְּקוֹת זֶה בָּזֶה, וְלָכֵן נִקְרָאת [עולה] נִקְבָּה אִשָּׁה. אִשָּׁה - קֶשֶׁר שֶׁל הָאֵהָבָה שְׂאוּחֻז
בַּה הַשְּׁמַאל לְהַעֲלוֹתָהּ לְמַעַלָּה וּלְהַתְקַשֵּׁר כְּאַחַד, וְלָכֵן כָּתוּב עָלֶיהָ הוּא אִשָּׁה, הַקֶּשֶׁר שֶׁל
זָכֵר וּנְקֵבָה זֶה עִם זֶה.

טקסט הזוהר

וַיֵּרַח יי אֶת רֵיחַ הַנִּיחֹחַ. וְכָתִיב אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ. אִשָּׁה הָכִי שְׁמַעְנָא תִּנָּנָא וְאַשָּׁא מְחַבְּרִין
כַּחַדא. דְּהָא לִית תִּנָּנָא בְּלֹא אִשָּׁא כְּמָה דְכָתִיב (שמות יט) וְהָרַסְנִי עֵשֶׂן כָּלֹּ מִפְּנֵי אִשָּׁר
יֵרֵד עָלָיו יי בָּאֵשׁ.

תרגום לעברית

וַיֵּרַח ה' אֶת רֵיחַ הַנִּיחֹחַ. וְכָתוּב אִשָּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ. אִשָּׁה, כַּךְ שְׁמַעְנֵנוּ - עֵשֶׂן וְאַשׁ מְחַבְּרִים
כְּאַחַד, שְׁהָרִי אֵין עֵשֶׂן בְּלֹא אֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שמות יט) וְהָרַסְנִי עֵשֶׂן כָּלֹּ מִפְּנֵי אִשָּׁר
יֵרֵד עָלָיו ה' בָּאֵשׁ.

טקסט הזוהר

תָּא חֲזִי (נשא קלז, קלח) אֵשׁ נָפִיק מִלְּגִיו וְאִיהוּ דַּק. וְאַחֲרֵי כֵּן בְּמַלְא אַחֲרָא לְבַר דְּלָאו
אִיהוּ דַּק הָכִי וְאַתְאַחַדֵּן דָּא בַּדָּא וּכְדִין תִּנָּנָא סָלְקָא. מֵאֵי טַעְמָא בְּגִין דְּאַתְאַחֲדִיד אִשָּׁא
בְּמַלְא דְרַגְיִשׁ. וְסִימְנִיָּהּ חוּטְמָא דְנָפִיק בֵּיהּ תִּנָּנָא מִגּוֹ אִשָּׁא.

בא ראה, אש יוצאת מבפנים והוא דק, ואוחז בדבר אחד בחוץ שאינו דק כה, ונאחזים זה בזה, ואז עולה העשן. מה הטעם? משום שהאש אוהזת בדבר המתפעל, וסימן לדבר - החטם שיוצא בו עשן מתוך אש.

טקסט הזהיר

ועל דא כתיב (דברים לג) ישימו קטורה באפה. בגין דאחדר אשא לאתריה. וחוטמא (אתרגיש) אתכניש בההוא ריחא לגו לגו עד דאתאחיד כלל ותב לאתריה. ואתקריב כלל לגו מחשבה ואתעביד רעותא חדא. וכדין ריח ניחח. דנח רוגזא ואתעביד נייחא.

תרגום לעברית

ועל זה כתוב (דברים לג) ישימו קטורה באפה. משום שחוזרת האש למקומה. והחטם [מתפעל] נאסף באותו ריח לפני ולפנים, עד שנאחז הכל וחוזר למקומו, ונקרב הכל לתוך המחשבה ונעשה רצון אחד. ואז ריח ניחח, שנח הרגז ונעשה נחת.

טקסט הזהיר

דחא תננא אתכניש ועייל וקמיט באשא ואשא אחיד בתננא ועיילי תרווייהו לגו לגו עד דנח רוגזא. וכד אתאחיד (אחיד) כלל דא בדא ונח רוגזא, כדין הוא נייחא, וקשירו חד ואתקרי נייחא. נייחא דרוחא חדוותא דכלל כחדא. נהירו דבוצינן נהירו דאנפין. ובגין כה כתיב, וירח יי את ריח הניחח. כמאן דארח וכניש כלל לגו אתריה.

תרגום לעברית

שהרי העשן נאסף ונכנס ומתקמט באש, והאש אוהזת בעשן, ונכנסים שניהם לפני ולפנים עד שנח הרגז. וכשהכל נאחזים [אוחז] זה בזה ונח הרגז, אז הוא מנוחה וקשר אחד ונקראת נחת. נחת הרוח חדות הכל כאחד. הארת הנרות הארת הפנים. ולכן כתוב וירח ה' את ריח הניחח, כמו מי שמריח וכונס הכל לתוך מקומו.

אתא רבי ייסא ונשקיה. אמר ומה כל הדין טבא אית תחות ידה ולא ידענא ביה. אמר אהדרנא מן אורחא, ונתחבר בהדה. ואזלו. אמר רבי חזקיה ארחא דא בהדי שכינתא נהך דהא מתקנא קמן. אחיד בידי דההוא ינוקא ואזלו. אמרו ליה אימא לן קרא חד מאנון דאמר לך אבוה.

תרגום לעברית

בא רבי ייסא ונשקו. אמר, ומה כל הטוב הזה תחת ידה ולא ידעתי בו? אמר, אחזר מהדרך ונתחבר עמה. הלכו. אמר רבי חזקיה, בדרך זו עם השכינה נלה, שהרי מתקנת לפנינו. אחז בידי אותו תינוק והלכו. אמר לו, אמר לנו פסוק אחד מאותם שאביך אמר לה.

טקסט הזוהר

פתח ההוא ינוקא ואמר (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו, דא הוא תאובתא עלאה דיפוק (דנפקא) רעותא מפומא לנשקא ולא נפיק מחוטמא כד אשא נפקא, דהא כד אתחבר פומא לנשקא נפיק אשא ברעותא בנהירו דאנפין בחדוה דכלא באתדבקותא דנייחא.

תרגום לעברית

פתח אותו התינוק ואמר, (שיר א) ישקני מנשיקות פיהו. זוהי השתוקקות העליונה שיוצא [שיצא] רצון מהפה לנשק, ולא יוצא מהחטם כאשר יוצאת אש. שהרי כשמתחבר הפה לנשק, יוצאת אש ברצון בפנים מאירות, בחדות הכל, בהתדבקות של מנוחה.

וּבְגִין כֹּה כִּי טוֹבִים דְּדִידָהּ מֵיִן. מֵהָהוּא יִין (יִין) דְּמַחְדִּי וְנִהִיר אֲנָפִין וְחֵיכִין עֵינִין
וְעֵבִיד רְעוּתָא. וְלֹא מֵיִן דְּמַשְׁכֵּר (דְּשַׁכִּיר) וְעֵבִיד רּוּגְזָא וְאַחֲשִׁיד אֲנָפִין וְלִהְטָאן עֵינִין
יִין דְּרוּגְזָא. וְעַל דָּא בְּגִין דְּחִמֵּר דָּא טַב, נִהִיר אֲנָפִין וְחֵדִי עֵינִין וְעֵבִיד תִּיאוּבָתָא
דְּרַחֲמִימוּ, מְקַרִּיבִין לֵיהּ כָּל יוֹמָא עַל גְּבִי מְדַבְּחָא

וּמַשּׁוּם כֹּה כִּי טוֹבִים דְּדִידָהּ מֵיִן, מֵאוּתוֹ יִין [יִין] הַמְשַׁמֵּחַ וּמֵאִיר פָּנִים וְהָעֵינִים מְחִיכוֹת,
וְנִעְשָׂה הָרָצוֹן. וְלֹא מֵהֵיִן הַמְשַׁכֵּר [שְׁמַשְׁכִּיר] וְעוֹשֶׂה רִגְזוֹ וּמַחֲשִׁיד פָּנִים, וְהָעֵינִים
לוֹהֶטוֹת יִין שֶׁל רִגְזוֹ. וְעַל זֶה, מַשּׁוּם שֶׁיִין זֶה טוֹב מֵאִיר הַפָּנִים וּמְשַׁמֵּחַ הָעֵינִים וְעוֹשֶׂה
הַשְׁתַּוְקָאוֹת שֶׁל אֶהְבָּה, מְקַרִּיבִים אוֹתוֹ כָּל יוֹם עַל גְּבִי הַמְזֻבָּח בְּשַׁעוֹר שְׁמִי שְׁשׁוּתָהּ
אוֹתוֹ, מְשַׁמֵּחַ אוֹתוֹ וְעוֹשֶׂה לוֹ נַחַת, שְׁכָתוֹב (בְּמַדְבֵּר כַּח) וְנִסְכּוֹ רְבִיעִית הָהִין. וּמַשּׁוּם
כֹּה כִּי טוֹבִים דְּדִידָהּ מֵיִן, מֵאוּתוֹ הֵיִן שְׁמַעוֹרֵר אֶהְבָּה וְהַשְׁתַּוְקָאוֹת.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):
creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.